

forekommer mig ogsaa, at den ærede Forslagsstiller har været noget ucorrect med Hensyn til dette Forslag, der gaaer ud paa at $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften og den Arv, som gaaer til „ffjerne“ Slægtninge, skal fordobles. Thi, skjøndt han beraabte sig paa Forordningen 12te Sept. 1792, hvorved den ene af disse Betsatningsmaader er indført, har han dog ikke taget Hensyn til, at den Afgift, som derved er indført, rammer den Arv, som falder baade til Arveladerens Betslagtede i Sidelinien, og til Andre „uden Slægtskab“ med Arveladeren. Efter den ærede Forslagsstillers Forslag vilde den Besynderlighed fremkomme, at den fjernere Slægtning vilde lide et Afdrag paa den Arv, som tilfalder ham efter en Mand, han dog har staaet i Slægtskab med, medens den, som slet ikke var beslagtet med Arveladeren ikke vilde lide noget Afdrag i den ham testamenterede Arv. Dette har dog sikkert ikke kunnet være hans Tanke. Men hvad der er Hovedsagen, er, om virkelig en Capital, som gaaer over til en Anden enten ved Kjøb eller Salg, eller formedelst Dødsfald i det Hele taget, er, som den ærede Forslagsstiller sagde, den meest bequemme Gjenstand for Betsatningen. Jeg har derom en aldeles modsat Anskuelse. Jeg troer, at ihvorvel man vel i en ringe Grad kan ramme saavel Overdragelsen som Arven, maa man meget vogte sig for ikke at gjøre det paa en utilbørlig Maade, hvilket upaatvivlelig vilde blive Tilfældet, isald en Arv, som gik over til Sidelinierne eller til dem, som ikke ere beslagtede med Arveladeren, i Aaret 1850 skulde rammes med 9 pCt. Thi det er bekjendt, at Forordningen af 8de Febr. 1810, som paalægger Halvprocents = Afgiften, ogsaa maa erlægges i de Tilfælde, hvor 4 pCt. Afgiften svares. Ja, der kunde, forsaavidt det var faste Eiendomme, endogsaa gives Tilfælde, hvor Afgiften efter Forslagsstillerens Forslag vilde beløbe sig til 10 pCt. Men en saa stor Afgift af Arven vilde i mangfoldige Tilfælde angribe Capitalen og tilintetgjøre den, eller idetmindste saaledes angribe den, at den under sin nærværende Form maatte opløses, hvilket ikke vilde have liden Indflydelse paa den Virksomheds Fortsættelse, hvortil denne Capital har tjent. Man forestiller sig i Almindelighed, naar Talen er om Capitalers Arv

eller Overdragelse, at de bestaae i rede Penge, og da tænker man, at dette ikke kan være af nogen stor Betydning, om den, som arver 1000 Rbd., naar han faaer denne uventede Indtægt, sættes i en Tilstand, som om, han kun havde arvet 960 eller 920 Rbd. Men man betænker ikke, at de fleste Capitaler ikke arves eller overdrages under Form af Penge, men, at de ere Capitalgjenstande, som, naar man lægger en saa stor Afgift paa deres Overdragelse eller Arv, at den ikke kan beskrives af de Midler, som Bedkommende allerede have iforveien, kun kunne bære Afgiften paa en af to Maader. Enten maa der optages Prioriteter i dem eller, naar disse ikke kunne faaes, hvad der hyppigt vil hændes, maa Gjenstandene realiseres, og der fører det i mange Tilfælde til en virkelig Opøsning af Capitalen, som ikke blot er til den Enkeltes, men til hele Statens Skade. Dette vilde gjælde om en saadan forhøiet Afgift i Almindelighed; men, ihvorvel jeg vilde ansee det for et galt Princip, om man for bestandigt forhøiede disse Afgifter paa Arv og Overdragelse, vilde jeg dog have mindre derimod eller, med andre Ord, jeg vilde snarere finde mig i Principet, end jeg kan finde mig i at indføre Forhøielsen for et enkelt Aar. Thi, deraf vilde den nærmeste Følge blive, hvad der ikke er af liden Vigtighed for Staten, at alt Kjøb og Salg af faste Eiendomme vilde, forsaavidt det ikke var aldeles nødvendigt, ophøre i dette Aar. Den Mand, som vilde realisere sin Eiendom i 1850, eller den Mand, som vilde kjøbe en Eiendom i 1850, vilde sige: jeg vil vente dermed indtil den 2den April 1851; thi saa har jeg min Eiendom en halv pCt. lettere, eller Sælgeren vilde sige, saa faaer jeg egentlig en halv pCt. mere for Eiendommen. Det er aldeles ikke ubetydeligt, hvad den halve Procent paa Overdragelsen indbringer. Man kan see det deraf, at, medens Indtægten af en halv pCts. og 4 pCts. Afgiften i Normalreglementet for 1841 tilfammen var anslaaet til 116,000 Rbd., var 4 pCts. Afgiften kun beregnet til at indbringe 53,000 Rbd. og derimod en halv pCts. Afgiften 63,000 Rbd.; og i de saa Aar, hvor Regnskaberne holde disse Summer ud fra hinanden, viser det sig, at en halv pCts. Afgiften er stegen